

DECIZIA Nr.866
din 28 noiembrie 2006

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.52 alin.(1)
din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor**

Publicată în Monitorul Oficial nr.5 din 04.01.2007

Ioan Vida	- președinte
Nicolae Cochinescu	- judecător
Acsinte Gaspar	- judecător
Kozsokár Gábor	- judecător
Petre Ninosu	- judecător
Ion Predescu	- judecător
Tudorel Toader	- judecător
Ion Tiucă	- procuror
Ioana Marilena Chiorean	- magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art.52 alin.(1) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Victor Cornoiu Jitărășu în Dosarul nr.14.446/1/2005 al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 9 noiembrie 2006, în prezența autorului excepției, Victor Cornoiu Jitărășu, și a reprezentantului Ministerului Public, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 28 noiembrie 2006.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 mai 2006, pronunțată în Dosarul nr.14.446/1/2005, **Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art.51 alin.(1) din Legea nr.303/2004**. Excepția a fost ridicată de Victor Cornoiu Jitărășu în cadrul soluționării unui recurs declarat de acesta împotriva hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii și a hotărârii Secției pentru judecatori prin care i s-a respins candidatura pentru funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, cu motivarea că nu îndeplinește condițiile prevăzute de lege.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate contravin principiului egalității cetățenilor în fața legii, întrucât condiția suplimentară introdusă după republicarea Legii nr.303/2004, și anume aceea de a fi judecător timp de cel puțin 2 ani anterior depunerii candidaturii pentru funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, este o condiție discriminatorie, deoarece elimină dreptul procurorilor de carieră, în funcție, de a promova în funcția de judecător la instanța supremă, „judecătorii fiind tratați mai favorabil decât procurorii”. Totodată arată că, având în vedere că, la data introducerii acestei condiții, la Înalta Curte de Casație și Justiție erau în funcție judecatori care au îndeplinit anterior numai funcția de procuror, discriminarea operează și în ceea ce-i privește pe aceștia, pe de o parte, și pe procurorii care, ulterior modificării legii, nu mai au posibilitatea de a deveni judecatori la instanța supremă, pe de altă parte.

Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile legale criticate nu instituie un tratament discriminatoriu în cariera profesională a magistraților, ci stabilesc regulile pentru accederea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, reguli pe care legiuitorul are dreptul să le instituie.

Potrivit dispozițiilor art.30 alin.(1) din Legea nr.47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât condiția ocupării cel puțin în ultimii 2 ani a funcției de judecător la tribunale sau curți de apel se înscrie în regulile pe care legiuitorul este în drept să le fixeze pentru promovarea unui magistrat într-o asemenea funcție.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate nu contravin art.16 din Constituție, întrucât se aplică tuturor persoanelor aflate în situația reglementată de ipoteza normei juridice, fără a institui privilegii sau discriminări pe considerente arbitrare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr.47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.d) din Constituție, ale art.1 alin.(2), ale art.2, 3, 10 și 29 din Legea nr.47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art.51 alin.(1) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.

Ca urmare a republicării acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.826 din 13 septembrie 2005, art.51 alin.(1) a devenit art.52 alin.(1) și are următorul cuprins: „*Promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție se face de către Consiliul Superior al Magistraturii, dintre persoanele care au îndeplinit funcția de judecător în ultimii 2 ani la tribunale sau curți de apel, au obținut calificativul "foarte bine" la ultima evaluare, nu au fost sancționați disciplinar, s-au remarcat în activitatea profesională și au o vechime în funcția de judecător sau procuror de cel puțin 12 ani.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că dispozițiile art.52 alin.(1) din Legea nr.303 din 28 iunie 2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor sunt neconstituționale în măsura și în sensul celor ce se vor arăta în continuare.

Ministerul Public a fost instituit, prin art.131 și art.132 din Constituția României, ca o **magistratură** componentă a autorității judecătorești, având rolul de a reprezenta în activitatea judiciară interesele generale ale societății și de a apăra ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor.

Procurorii au, ca și judecătorii, statut constituțional de magistrați, prevăzut expres în art.133 și art.134 din Legea fundamentală. Astfel, potrivit art.133 alin.(2) lit.(a) din Constituție, Consiliul Superior al Magistraturii este compus din două secții, una din 9 judecători, iar cea de a doua din 5 procurori, aleși și unii și ceilalți în *adunările generale ale magistraților*.

În același sens, Curtea Constituțională reține că procurorii sunt numiți în funcție, ca și judecătorii, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii și că același organ al autorității judecătorești îndeplinește rolul de instanță de judecată în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor.

În sfârșit, Curtea constată că statutul juridic constituțional al procurorilor este identic cu cel al judecătorilor în ceea ce privește incompatibilitățile stabilite în aceiași termeni în art.125 alin.(3) și, respectiv, art.132 alin.(2), conform cărora funcția de procuror, ca și aceea de judecător, este incompatibilă cu orice altă funcție publică sau privată, cu excepția funcțiilor didactice din învățământul superior.

Aplicând principiile constituționale evocate, legiuitorul a stabilit, prin Legea nr.303 din 28 iunie 2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, norme identice sau similare privind incompatibilitățile și interdicțiile aplicabile funcțiilor de procuror și de judecător, admiterea în magistratură și formarea profesională a judecătorilor și procurorilor, numirea judecătorilor și

procurorilor, accesul procurorilor la funcția de judecător și al judecătorilor la funcția de procuror, drepturile și îndatoririle judecătorilor și procurorilor, răspunderea juridică a acestora.

În ceea ce privește dispozițiile art.52 alin.(1) din Legea nr.303 din 28 iunie 2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, care formează obiectul excepției de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că aceste dispoziții nu țin seama de statutul de magistrat al procurorilor și încalcă principiul egalității în drepturi prevăzut de art.16 alin.(1) din Constituție, prin tratamentul discriminator ce le este impus acestora la promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție.

Astfel, stabilind pentru promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție condiția de vechime de 12 ani în funcția de judecător sau procuror, textul de lege analizat adaugă condiția exercitării în ultimii 2 ani a funcției de judecător la tribunale sau la curțile de apel.

Această din urmă condiție are ca efect admisibilitatea promovării numai a magistraților judecători și excluderea posibilității promovării magistraților procurori.

Discriminarea este cu atât mai evidentă în situația unui procuror care solicită să fie promovat la Înalta Curte de Casație și Justiție, luând în considerare faptul că mai înainte de a fi numit în funcția de procuror îndeplinesc timp de peste 12 ani funcția de judecător la tribunale sau la curțile de apel; aplicând prevederile art.52 alin.(1) din Legea nr.303/2004, cererea va fi respinsă ca inadmisibilă, pentru singurul motiv că la data cererii solicitantul este *procuror* și că, deci, *nu a îndeplinit în ultimii 2 ani funcția de judecător* la tribunale sau la curțile de apel.

Așa cum s-a statuat constant în jurisprudența Curții Constituționale, principiul constituțional al egalității în drepturi se traduce prin reglementarea și aplicarea unui tratament juridic similar unor subiecte de drept aflate în situații juridice similare. În cauză, se constată că judecătorii și procurorii se află în aceeași situație juridică prin statutul lor constituțional similar. În plus, prin condiția de bază formulată de textul analizat pentru promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție – condiția vechimii de 12 ani în funcția de judecător sau de procuror – , procurorii și judecătorii sunt, de asemenea, așezați într-o situație juridică identică. Raportată la aceste premise ale egalității de tratament juridic, exigența îndeplinirii funcției de judecător în ultimii doi ani și, implicit, și la data cererii de promovare constituie o rupere nejustificată a echilibrului în sânul celor două categorii de magistrați sau, cum deja s-a arătat, o discriminare contrară Constituției.

Curtea urmează, în consecință, să constate că dispoziția legală analizată este neconstituțională în partea care condiționează promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție de *îndeplinirea funcției de judecător în ultimii 2 ani*.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art.146 lit.d) și al art.147 alin.(4) din Constituție, precum și al art.1-3, al art.11 alin.(1) lit. A.d) și al art.29 din Legea nr.47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate și constată că dispozițiile art.52 alin.(1) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, în partea care condiționează promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție de îndeplinirea funcției de judecător în ultimii 2 ani, sunt neconstituționale, excepție ridicată de Victor Cornoiu Jitărășu în Dosarul nr.14.446/1/2005 al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 noiembrie 2006.